

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Του ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΞΑΝΤΕΡΝ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Λοιμίο κομμά και πλούσια επίπλωμένο. Η Καίτη καθισμένη σε μια πολυθρόνα κρατεί στο χέρι ένα βιβλίο το οποίο δεν διαβάζει. Είναι μια νεαρή όμορφη ξανθή γυναίκα. Έμεινε στο σπίτι της σήμερα γιατί ήταν μελαγχολική. Έξαφνα εμφανίζεται η φίλη της Φούλα.

ΦΟΥΛΑ.—Τι τύχη, αγάπη μου, να σ' εύρω. Ήρθα να σε πάρω να πάμε περίπατο.

ΚΑΙΤΗ.—Καιμένη Φούλα, κάθισε εδώ να μου κάνης συντροφιά. Είμαι στά νεύρα μου σήμερα.

ΦΟΥΛΑ.—Μά τι έχεις;

ΚΑΙΤΗ.—Με ρωτάς, καιμένη; Μά τι άλλο παρά ότι ο Γιώργος δεν μ' αγαπά.

ΦΟΥΛΑ.—Τι σου λανε πάλι;

ΚΑΙΤΗ.—Τι μου λανε; Έξακολουθεί τα ίδια και τα ίδια. Να χθες όλη τη νύχτα έλειπε και δεν ήθε ούτε το πρωί τα πάρη το γάλι μαζί μου. Είπε πέντε χρόνια τώρα που κάνει αυτή τη ζωή... Ήλιξη δι με την αγάπη μου θα τον έκανα ν' αλλάξη. Δεν βαρύνεται, εινε αδιόρθωτος. Κάνει το κακό με μια επιπολαιότητα, με μια ελαφρότητα που με απελπίζουν. Παρακαλώ, κτευώ, θυμώνω' κείνος τα παίρνει όλα σ' άσεται και γελά. Αισθάνομαι τέλος ότι είμαι ένα θύμα, θύμα τόσο πιο δυστυχισμένο όσο βλέπει ότι το κοροιδεύουν. Α! δεν άντέχω πιά, Φούλα!...

ΦΟΥΛΑ.—Σε καταλαβαίνω, καιμένη Καίτη μου, αλλά δεν σε επιδοκιμάζω. Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που προσξενούν κακό χωρίς να εινε κακοί, έτσι από την επιπολαιότητά τους. Τέτοιους εινε κι ο Γιώργος. Για να μην υποφέρεις ή πρέπει να υποταχθής ή πρέπει να τον αφήσης. Χωρίςε τον!

ΚΑΙΤΗ.—Ναι, βέβαια πρέπει να χωρίσω, έχεις δίκαιο. Θα χωρίσω. Σκέφτηκα πολύ εδώ και πέντε λεπτά. Τελείωσε, το άπεφάσισα: Χωρίζω! Χωρίζω τον Γιώργο και παίρνω τον Λουδοβίκο.

ΦΟΥΛΑ.—Πιστέω να μην πάθης τα ίδια και με τον νέο σου σύζυγο.

ΚΑΙΤΗ.—Ω δεν υπάρχει κανείς φόβος. Ο Λουδοβίκος εινε το αντίθετο του Γιώργου. Εινε όνειροπόλος, σιωπηλός, βαθύς ειλκρινής, όσο ο άλλος εινε επιπολάος, φλύαρος, ψευτής. Μ' αγαπά ένω εγω αγάπησα τον Γιώργο. Τέλος αισθάνομαι την ανάγκη ν' αποχτήσω έναν άνδρα που να μου εινε έντελώς άφοσιωμένος. Τόν Γιώργο τον μισώ!

ΦΟΥΛΑ.—Είσαι βεβαία γι' αυτό;

ΚΑΙΤΗ.—Τόν μισώ σου λέω...

ΦΟΥΛΑ.—Μά σε βασανίζει τόσο!...

ΚΑΙΤΗ.—Α τον έλεεινό! Μά έννοια του και θα του δείξω εγω. Σήμερα, άπόψε, τώρα κιόλα θα πάω να βρω έναν δικηγόρο και θα ζητήσω διαζύγιο.

(Την στιγμή αυτή άνοίγει η πόρτα και μπαίνει ο Γιώργος. Εινε κομψός, λυγρός, εύθυμος, άναίδης, ύποκ κατακτητής. Άν και έλειπε όλοκληρη νύχτα απ' το σπίτι του έχει ύπος ησυχώτατο).

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Καλημέρα Καίτη! Καλημέρα Φούλα! Τι όμορφες που είστε έτσι και οι δύο μαζί, μέσα σ' αυτό το σαλόνι, μέσα σ' αυτό το φως, κοντά σ' αυτά τα λουλούδια στα όποια θα προσθέσω κι' αυτά εδώ που έφερα.

ΚΑΙΤΗ.—Μάς επιτρέπεις να σε ρωτήσουμε σε τι όφειλται η χθεσιοβραδυή σου άπουσία;

ΓΙΩΡΓΟΣ.—"Ημουν άπισχολημένος, αγάπη μου. Πήγα σ' ένα άπ' τα πρώτα για να ιδώ τον κ. Δεπρέν—ξέρεις ποιόν σου λέω, κείνον τον άδύνατο, τον μελαγχολικό—και μείνω συνομιλούντες ως τας τρεις το πρωί. Έννοεις ότι δεν ήθελα να γυρίσω τέτοια ώρα και να σ' άνηυχίσω και έμεινα στην βίλλα του.

ΦΟΥΛΑ.—Κύτσε Γιώργο, παραμελείτε την γυναίκα σας.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Έγω, εγω την παραμελώ; Μά δεν υπάρχει σύζυγος πιο άφοσιωμένος από μένα. "Όλος ο κόσμος το ξέρει αυτό.

"Ό,τι θέλει τόχει: κοσμήματα, τουαλέτες, καπέλλα. Την πηγαίνω στους χορούς, την πηγαίνω στα θέατρα. Τι άλλο θέλει για να νάναι εύτυχημένη;

ΚΑΙΤΗ.—Αγάπη, Γιώργο, άχίλη θελω... Θέλω τρυφερότητα, θελω στοργή, θελω να σ' έχω κοντά μου...

ΓΙΩΡΓΟΣ. Κουταμάρες! Κι' επειτα ποιός θά φωνητίση για τίς δυλείς, ποιός θά κερδίη ό,τι χρειάζεται για να ζήσουμε έμεις και το παιδί μας, μη τα παραλές, καιμένη! Φαίνεσαι έντελώς κουτή... έπαρσιώτισσα!... (Η Καίτη ενάισθητη και εκνευρισμένη αισθάνε-

ται ότι θα καταληφθί από λυγμός. Για να μην κλάγη έμπρός του και μπρός στην φίλη της φεύγει έξαφρα και κλειδώνεται στην κόμαρά της.)

ΓΙΩΡΓΟΣ, (στην Φούλα).—Αγάπη μου, έχω να σε ιδώ δυό μέρες! (Την φιλεί). Μά τι έγινε; Άν δεν ερχόσουν σήμερα, θα περνούσα από το σπίτι σου να σε ιδώ.

ΦΟΥΛΑ.—Δεν εινε σωστό αυτό που κάνουμε, Γιώργο. Μ' αγαπά τόσο πολύ η καιμένη η Καίτη και εγω εις άνταπόδοισιν της πήρα τον άνδρα της!

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Ού καλά, καλά, άφησε τα τώρα αυτά, μόνο έλα να φύγουμε. Έχουμε τόσες μέρες να τα πούμε. (Δυνατά προς την διεύθυνση του δωματίου της γυναίκας του). Καίτη, Καίτη, άκόμη είσαι θυμωμένη; Άκούς; Θα πάω να κάνω έναν περίπατο με την Φούλα.

ΚΑΙΤΗ, (άπό το δωμάτιό της, με φωνή κλάμμένη).—Πήγαν όπου θέλεις και άφησε με ήσυχη.

ΦΟΥΛΑ.—Άντιο, Καίτη μου, θάρω αθρο να σε δώ. (Ο Γιώργος και η Φούλα φεύγουν. Σε λίγο βγαίνει η Καίτη από το δωμάτιό της. Έχει συνείδηση και εντομάζεται να βγή όταν άφνης της άπαγγέλλουν την έπισκεψη του Λουδοβίκου).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ. (Ψηλός, λίγο άδέξιός με κάποια δειλία στο ύφος και στο φρονιάό του).—Καλημέρα Καίτη! Είμαι τόσο εύτυχής που σάς βλέπω. Μόνον κοντά σας αισθάνομαι πόσο η ζωή εινε γλυκεία.

ΚΑΙΤΗ, (εύχαριστημένη).—Άλήθεια; Εινε άλήθεια αυτά που μου λέτε;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ. (Ψόαν ο' έκαστοι).—Άλήθεια; Και ρωτάς; Μά δεν έχετε λοιπόν καταλάβει ότι σάς αγατώ τρελλά; Ότι ελσθε η μόνη μου σκέψις; Δεν έχετε καταλάβει ότι δεν μπορώ να ζήσω μακριά σας, ότι η ιδέα πως εινε δυνατόν να σας χάσω με κάνει τρομερά δυστυχή;

ΚΑΙΤΗ.—Ω καθήστε εδώ κοντά μου, αγαπημένε μου φίλε, και ζαναπήτε μου, και ζαναπήτε μου ότι είμαι η μόνη γυναίκα που αγαπάτε. Δεν θα βαρεθήτε μά μέρα να βλέπετε η πρόσώπό μου, το πάντα ίδιο, τις πάντα ίδιες μου κινήσεις, και δεν θα αισθανθήτε και σεις την ανάγκη, όπως ο άντρας μου, να ζητήσετε σε άλλες γυναίκες νέες συγχνήσεις;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Για έναν που πραγματικά αγαπά δεν υπάρχει κόρος... Σας το ελπια δέ: σας λατρεύω!...

ΚΑΙΤΗ.—Ω Λουδοβίκε, πως με μεθούν τα λόγια σας, τι μεγάλη, κι' άγνή καρδιά που δείχνουν! Λουδοβίκε, το άπεφάσισα. Θα άφήσω τον άντρα μου και θα γίνο γυναίκα σας.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Τι εύτυχία.Θα ζούμε διαρκώς ένωμένοι... Δεν θα χωρίζομαστε ούτε μά στιγμή.

ΚΑΙΤΗ.—Άλήθεια; Και δεν θα εργάζεσθε;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Νά εργασθώ; Ούτε το σκέπτομαι. Δεν έχω φιλοδοξίες, δεν έχω όνειρα πλούτου. "Ολ' αυτά έλωσαν στην φλόγα της αγάπης μου.

ΚΑΙΤΗ.—Ναι, αλλά άν δεν εργάζεσθε που θα βρισκόμω χρημάτα για να ζούμε στο Παρίσι, για να πληρώνω τις τουαλέτες μου, τα καπέλλα μου, το αυτοκίνητό μας;...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Θα φύγωμε από το Παρίσι Καίτη. Θα πάμε να ζήσωμε σε καμιά μικρή έπαρχιακή πόλι. Χρημάτα για τουαλέτες; Και τι θα τις κάνης τις τουαλέτες; Έμεινα μ' άρσει η άπλότης και θα σ' αγατώ όποσοδήποτε και άν είσαι ντυμένη.

ΚΑΙΤΗ.—"Ολ' αυτά εινε πολύ καλά αλλά και τις τουαλέτες, και τα καπέλλα, τα ένυθισια, δεν μπορώ να τα στερηθώ.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Κατάλαβα, Καίτη, κατάλαβα δεν μ' αγαπάς άρκιτά. Άν μ' αγαπάς καμιά θυσια δεν θα σε τρώμας όπως και μένα δεν με τρώμας. Φαίνεται όμως ότι αγαπας περισσότερο τις τουαλέτες σου και τα καπέλλα σου από μένα. Άντιο, Καίτη, δεν είσαι πιασμένη για τόν έρωτα. Η καρδιά σου εινε τώρα πολύ μικρή για να τον χωρέση. (Φεύγει).

(Επιμα από λίγες μέρες στο σπίτι της Καίτης πάλιν).

ΦΟΥΛΑ.—Ε λοιπόν, αγαπημένη μου, τόν ξεφορτώθηκες επιτέλους τον Λουδοβίκο;

ΚΑΙΤΗ.—Τι πήγαινα να πάθω, τι πήγαινα να πάθω! Τρελλάς αυτός ο Λουδοβίκος, τρελλάς! Φαντάσου ότι μου έλεγε να φύγω απ' το Παρίσι να παραιθώ απ' τις τουαλέτες, απ' τα καπέλλα, απ' το αυτοκίνητο, τις διασκεδάσεις. Τώρα μόνον καταλαβαίνω τι τέλειον άνδρα έχω...

ΓΙΩΡΓΟΣ, (εισερχόμενος απρηνδώς).—Μιλούσατε για μένα; Σίγουρα θα με κουτοσπολεούσατε, κατεργάρες! Τι γίνεσαι Φούλα; Μέρες έχω να σε ιδώ. Κύττασε τι έφερα της Κατωύλας μου και του μπεσε να πήτε ότι δεν είμαι καλός σύζυγος. (Δίδει στην γυναίκα του ε'α κοντι από κεινα που βάζουν μέσα τα κοσμήματα).

ΚΑΙΤΗ (Το ά οίγει, βλέπει ε'α θανάσιο δαχτυλίδι με μαρillάντι, και άφουδ το θαύμασε, πήδα στον λαιμό του άνδρός της και τον φιλεί). Πώς σ' αγατώ, Γιώργο μου, πως σ' αγατώ! Χίλιες φορές περισσότερο από πρώτα.

ΓΙΩΡΓΟΣ (Χαμογλώντας άπ' εύχαριστησι).—Και τώρα να μου επιτρέψετε να σας άφήσω. Έχω κάποια έπείγουσα δουλειά. (Φεύγει γέφυροτας με το μάτι της Φούλας).

ΚΑΙΤΗ (Στην Φούλα, που εξακολουθούσε να θαυμάζει το μαρillάντι).—Τι τα θέλεις Φούλα μου, ένα όραίο μαρillάντι αξίζει περισσότερο παρά όλες μαζί οι καρδιές τόν άνδρών! που μοιάζουν μάστα του Λουδοβίκου... Λευκ. Ξαντέρν

